

Către: Ministerul de Interne; Ministerul Sănătății
În atenția: D-lui Ministru, Marcel Vela; D-lui Ministru, Nelu Tătaru
Ref.: „MĂSURI DE PREVENIRE ȘI CONTROL A RĂSPÂNDIRII CORONAVIRUSULUI SARS-COV-2, PROPUSE PENTRU A INTRA ÎN VIGOARE ÎNCEPÂND CU STAREA DE ALERTĂ, DIN DATA DE 15 MAI 2020”, document aflat în procedura de transparență decizională din data de 09.05.2020.

Prin prezenta ne referim la măsura propusă nr. 3.3, care impune operatorilor economici și instituțiilor publice verificarea temperaturii persoanelor, „care nu trebuie să depășească 37 C, la intrarea în incintă”. Verificarea este făcută cu intenția, subînțeleasă formulării, de a realiza un „triaj epidemiologic”.

Vă solicităm **retragerea acestei propuneri de măsură**, pentru următoarele rațiuni medicale, juridice și etice:

1. Temperatura corporală normală a copilului mic poate fi mai crescută cu până la un grad față de temperatura corporală normală a adultului și poate depăși 37 C, fără a fi un simptom de infecție sau de boală. Ocazional, măsurătoarea poate indica și valori ușor peste 38 C, tot fără patologii, atunci când copilul trece prin etape firești ale dezvoltării sale - spre exemplu, creșterea dinților.

Și temperatura corporală a adultului poate, fără a indica vreo patologie, să crească ușor peste valoarea de 37 C, atunci când organismul a fost supus stresului termic, situație de așteptat în perioada de vară când temperatura ambiantă este crescută.

Cu alte cuvinte, **o temperatură corporală peste limita de 37 C nu este un semn cert al prezenței unei boli infecto-contagioase**, care ar putea, la limită, să justifice măsura propusă.

De asemenea, o **temperatură corporală de până la 37 C inclusiv nu certifică nici lipsa infectării** cu virusul SARS-COV-2, întrucât în perioada de incubație nu este prezentă nicio simptomatologie, iar unii dintre cei infectați nu prezintă niciun simptom de-a lungul întregii perioade de infectare.

2. Măsurarea temperaturii este un act de monitorizare a stării de sănătate sau, la limită, chiar o intervenție medicală, astfel cum este definită în Legea nr. 46/2003¹. Ca atare, se

¹ Legea nr. 46/2003, Legea drepturilor pacientului, art. 1 lit. d) „Prin intervenție medicală se înțelege orice examinare, tratament sau alt act medical în scop de diagnostic preventiv, terapeutic ori de reabilitare;”

impune să fie obținut consimțământul personal și liber, neechivoc și neviciat, al subiectului². Or, constrângerea pusă de nevoia pătrunderii în spații care oferă servicii esențiale, cum ar fi magazinele care comercializează produse alimentare, **constituie o formă absolută a viciului de consimțământ** și ca atare constituie o încălcare a legii.

De asemenea, actul de monitorizare a stării de sănătate nu poate fi lăsat pe seama personalului fără calificare - doar dacă nu cumva norma Ministerului va obliga la plasarea câte unui cadru medical la intrarea fiecărui spațiu vizat!

Alte abuzuri pot rezulta, de asemenea, din viciile tehnice de înregistrare a temperaturii cu dispozitive neomologate sau defecte.

3. Din formularea actului normativ nu rezultă nicio distincție între operatorii economici care sunt obligați la aplicarea măsurii, aflându-ne în situația absurdă de a fi impusă verificarea (în scopul „triajului”, respectiv al interzicerii accesului) temperaturii corporale a persoanelor care intră într-o unitate farmaceutică.

Libertățile și drepturile sunt o valoare inerentă tuturor persoanelor, deci este necesară o demarcație clară a persoanelor vizate de restrângerea acestora pentru ca măsura restrictivă să nu afecteze persoanele aflate în afara câmpului direct de aplicare a normei. Or, în aprecierea noastră, **autoritatea emitentă (Ministerul) nu face această demarcație și nici nu aduce probe suficiente în privința caracterului concret al acelor drepturi ori libertăți care ar fi protejate prin restrângerea altora**. Dimpotrivă, odată aplicată, măsura ar genera situații de abuz și discriminare, prin aceasta din urmă înțelegându-se aprecierea diferită în situații care nu impun, în fapt, nicio diferențiere de tratament.

Vă solicităm, pentru aceste motive, să revizuiți măsurile propuse, în sensul eliminării normei criticate.

Președinte
Bogdan I. Stanciu

² Legea 46/2003, Legea drepturilor pacientului, art. 13: „Pacientul are dreptul să refuze sau să oprească o intervenție medicală, asumându-și, în scris, răspunderea pentru decizia sa;”

Codul de Deontologie Medicală al Colegiului Medicilor din România, art. 11: „(1) Nici o intervenție în domeniul sănătății nu se poate efectua decât după ce persoana vizată și-a dat consimțământul liber și în cunoștință de cauză. (2) În aceleași condiții, consimțământul se poate retrage în orice moment de către persoana vizată.”